

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členiek senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Eleny Krajčovičovej, v právnej veci žalobcu **Ing. F.**, s miestom podnikania v N., *zastúpeného Advokátskou spoločnosťou, s. r. o., so sídlom v Nových Zámkoch, F. Rákócziho 12*, proti žalovanému **Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky**, so sídlom Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/224/2329-11386/2011/990013-r zo dňa 15. februára 2011, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre, č. k. 11S/28/2011-55 zo dňa 13. septembra 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre, č. k. 11S/28/2011-55 z 13. septembra 2011 **m e n í** tak, že rozhodnutie žalovaného č. I/224/2329-11386/2011/990013-r zo dňa 15. februára 2011, ako aj rozhodnutie Daňového úradu Nové Zámky č. 631/230/65025/10/Dr zo dňa 10. novembra 2010 **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný **je p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 132 eur titulom súdneho poplatku 628,66 eura titulom trov právneho zastúpenia na účet advokátskej kancelárie Advokátska spoločnosť, s. r. o., so sídlom v Nových Zámkoch, do troch dní.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Nitre (ďalej aj „krajský súd“) podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. I/224/2329-11386/2011/990013-r zo dňa 15. februára 2011, ktorým žalovaný potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Nové Zámky č. 631/230/65025/10/Dr zo dňa 10. novembra 2010, ktorým správca dane vyrubil žalobcovi rozdiel dane z príjmov fyzickej osoby za zdaňovacie obdobie roka 2001 v sume 58.911,37 eura a zároveň neuznal daňovú stratu na dani z príjmov fyzickej osoby za zdaňovacie obdobie roka 2001 v sume 58.197,96 eura z dôvodu porušenia ustanovenia § 24 zákona č. 366/1999 Z. z. o daniach z príjmov v znení neskorších predpisov.

Krajský súd posudzujúc správnosť záverov daňových orgánov pri svojom rozhodovaní vychádzal z ustanovení § 2 ods. 1, ods. 2, ods. 6, § 29 ods. 1, ods. 2, ods. 4 a ods. 8, § 44 ods. 1, ods. 4 a ods. 6, § 45 ods. 1 a 2 zákona č. 511/1992 Zb. zákona o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších (ďalej len „zákon o správe daní“) predpisov, ako aj z ustanovení § 5 ods. 1, § 23 ods. 1, § 24 ods. 1 a § 25 ods. 1 zákona č. 366/1999 Z. z. o daniach z príjmov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o daniach z príjmov“) a dospel k záveru, že žalobcovi nemožno uznať ako daňové výdavky (náklady) tie výdavky, resp. náklady, ktoré podľa predložených výdavkových pokladničných dokladov mal vynaložiť na úhradu predložených faktúr vystavených v období od 02. marca 2001 do 12. novembra 2001, nakoľko vynaloženie týchto výdavkov deklarovanému dodávateľovi tovaru, t. j. spoločnosti KRIMSON, s. r. o., nie je dostatočne preukázané. Žalobca v priebehu opakovanej daňovej kontroly, ani v priebehu daňového konania nepreukázal, že medzi ním ako odberateľom a dodávateľom, t. j. spoločnosťou KRIMSON, s. r. o., sa reálne uskutočnilo zdaniteľné plnenie podľa predložených dodacích listov a faktúr.

Krajský súd k namietanému zániku práva vyrubiť daň za zdaňovacie obdobie roka 2001 uviedol, že s poukazom na ustanovenie § 45 ods. 1 zákona o správe daní vznikla žalobcovi v roku 2002 povinnosť podať daňové priznanie k dani z príjmov za rok 2001, čo znamená, že daň z príjmov za tento rok mu bolo možné vyrubiť do konca roku 2007. V roku 2007 však bola u žalobcu vykonaná daňová kontrola a o výsledku zistenia z nej bol dňa 29. mája 2007 spísaný protokol (z ktorého vyplývam, že kontrolou neboli zistené porušenia zákona o daniach z príjmov), ktorý bol so žalobcom prerokovaný dňa 04. júla 2007, kedy mu bol aj doručený, čo žalobca v priebehu daňového konania nenamietal. Následne dňa

10. júla 2007 správca dane vydal rozhodnutie, v ktorom vyčíslil žalobcovu stratu z podnikateľskej činnosti za zdaňovacie obdobie roku 2001 v sume 1.753.272 Sk (58.197.97 eura). Doručenie protokolu o výsledku zistenia z daňovej kontroly sa podľa § 45 ods. 2 zákona o správe daní považuje za úkon smerujúci k vyrubeniu dane (pričom zákon nevyžaduje aj zistenie porušenia daňových predpisov), v dôsledku čoho potom opätovne začala od 01. januára 2008 plynúť päťročná lehota na vyrubenie dane, ktorá uplynie 31. decembra 2012. Uvedené podľa názoru krajského súdu v predmetnej veci znamená, že možnosť vyrubiť daň je podľa zákona prípustná v lehote desiatich rokov, ak správca dane urobil úkon smerujúci k vyrubeniu dane, za ktorý sa považuje okrem iného aj doručenie protokolu o daňovej kontrole pred uplynutím päťročnej lehoty, ktorá začína plynúť od konca roka. V ktorom vznikla povinnosť podať daňové priznanie. Krajský súd ďalej uviedol, že protokol o výsledku zistenia z daňovej kontroly a jeho doručenie daňovému subjektu je potrebné vždy (i v prípade nezistenia porušenia daňových predpisov) považovať za úkon smerujúci k vyrubeniu dane, a to s poukazom na ustanovenie § 44 ods. 6 zákona o správe daní. Z uvedeného dôvodu, teda podľa názoru krajského súdu, v danom prípade nezaniklo právo správcu dane vyrubiť žalobcovi daň z príjmov za zdaňovacie obdobie roku 2001.

O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi náhradu trov konania nepriznal pre jeho neúspech v konaní.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, žiadajúc napadnutý rozsudok krajského súdu zmeniť tak, že rozhodnutie žalovaného č. I/224/2329-11386/2011/990013-r zo dňa 15. februára 2011 ako aj dodatočný platobný výmer Daňového úradu Nové Zámky č. 631/230/65025/10/Dr zo dňa 10. novembra 2010 budú zrušené. Súčasne si uplatnil aj náhradu trov celého konania.

Žalobca nesúhlasil s názorom krajského súdu poukazujúc na nesprávne vyhodnotenie zisteného skutkového stavu a na vec sa vzťahujúce právne ustanovenia. Poukazoval na to, že opakovaná daňová kontrola a dodatočné vyrubenie dane je nezákonné pre zánik práva vyrubiť daň na základe toho, že v rozhodnom období po zdaňovacom období za rok 2001 nebol vykonaný taký relevantný úkon, ktorý by mal za následok predĺženie zákonnej lehoty na dorubenie dane, pretože pokiaľ bola vykonaná daňová kontrola so záverom, z ktorého vyplýva súlad dane priznanej s daňou zistenou, nie je súladné s ústavnou zásadou právnej istoty takýto záver správcu dane po desiatich rokoch revidovať a správnosť priznanej dane spochybňovať. V tomto smere poukazoval žalobca na obsah podanej žaloby a tiež

na nález Ústavného súdu Českej republiky č. I. ÚS 1835/07, ktorý súdu predložil. Ďalej žalobca poukazoval aj na ďalšie dôvody žaloby, ktorými argumentoval aj v rámci odvolania a pre ktoré je napadnuté rozhodnutie žalovaného nezákonné pre prekročenie rámca dôkaznej povinnosti, ktorú žalovaný na žalobcu neoprávnenne prenáša, keď ho núti dokazovať skutočnosť, na ktoré žalobca nemôže mať dopad a nemôže disponovať prostriedkami na ich preukázanie, pričom navyše samotné faktické dodanie tovaru dodávateľom spoločnosťou KRIMSON, s. r. o., nebolo spochybnené, i keď je pravdou, že v rámci reťaze dodávateľsko - odberateľských vzťahov mohli byť nejasné skutočnosti, avšak len medzi spoločnosťou KRIMSON, s. r. o., a jeho dodávateľmi. Žalobca poukazoval aj na to, že rovnako nebolo v konaní sporné ani to, že dodaný tovar u žalobcu slúžil na výkon jeho podnikateľskej činnosti, a že bol riadne zaplatený a takýto výdavok je teda bezpochyby daňovým výdavkom. Poukazoval tiež na to, že ďalšie speňaženie takéhoto tovaru a navýšenie príjmovej časti u žalobcu, žalovaným spochybňované nebolo.

Vzhľadom na uvedené, ako i na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v iných veciach, ktoré krajskému súdu predložil, mal žalobca za to, že postup žalovaného nebol v súlade s ustanoveniami právnych noriem, na ktoré poukazoval.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu zo dňa 24. októbra 2011 navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť. Uviedol, že odvolanie žalobcu obsahuje tie isté námietky ako žaloba, ku ktorým sa už vyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné, keď za dôvod zmeny rozsudku krajského súdu považuje nesprávne právne posúdenie otázky zániku práva vyrubiť daň alebo rozdiel dane podľa § 45 zákona o správe daní.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím, či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu, ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami, ako ten, o koho práva v konaní ide.

Predmetom prieskumu v tomto súdnom konaní je rozhodnutie č. I/224/2329-11386/2011/990013-r zo dňa 15. februára 2011, ktorým žalovaný potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Nové Zámky č. 631/230/65025/10/Dr zo dňa 10. novembra 2010, ktorým správca dane vyrubil žalobcovi rozdiel dane z príjmov fyzickej osoby za zdaňovacie obdobie roka 2001 v sume 58.911,37 eura a zároveň neuznal daňovú stratu na dani z príjmov fyzickej osoby za zdaňovacie obdobie roku 2001 v sume 58.197,96 eura z dôvodu porušenia ustanovenia § 24 zákona č. 366/1999 Z. z. o daniach z príjmov v znení neskorších predpisov.

Podľa § 45 ods. 1 zákona o správe daní v znení účinnom v rozhodnom čase, ak tento zákon alebo osobitný zákon neustanovuje inak, nemožno vyrubiť daň ani rozdiel dane alebo priznať nárok na vrátenie nadmerného odpočtu alebo vrátenie dane po uplynutí piatich rokov od konca roka, v ktorom vznikla povinnosť podať daňové priznanie alebo hlásenie, alebo v ktorom bol daňový subjekt povinný daň zaplatiť bez povinnosti podať daňové priznanie alebo hlásenie, alebo v ktorom daňovému subjektu vznikol nárok na vrátenie nadmerného odpočtu alebo nárok na vrátenie dane.

Podľa § 45 ods. 2 zákona o správe daní v znení účinnom v rozhodnom čase, ak bol pred uplynutím lehoty vykonaný úkon smerujúci na vyrubenie dane alebo rozdielu dane, plynú lehoty podľa odseku 1 znovu od konca roka, v ktorom bol daňový subjekt o tomto úkone vyrozumieť. Vyrubiť daň alebo rozdiel dane je možné najneskôr do desiatich rokov od konca roka, v ktorom vznikla povinnosť podať daňové priznanie alebo hlásenie, alebo

v ktorom bol daňový subjekt povinný daň zaplatiť bez povinnosti podať daňové priznanie alebo hlásenie, alebo v ktorom daňovému subjektu vznikol nárok na vrátenie nadmerného odpočtu, alebo nárok na vrátenie dane.

V prejednávanej veci nebolo sporné, že žalobca bol povinný za zdaňovacie obdobie roka 2001 podať daňové priznanie na daň z príjmov do 31. marca 2002. Päťročná lehota, v ktorej bol správca dane oprávnený vyrubiť daň mala uplynúť v zmysle § 45 ods. 1 zákona o správe daní uplynutím roka 2007. Správca dane pred uplynutím tejto lehoty vykonal u žalobcu daňovú kontrolu, ktorá bola ukončená prerokovaním protokolu o jej výsledkoch č. 631/320/35044/2007/Bch,Ky dňa 04. júla 2007. Podľa výsledkov daňovej kontroly ukončenej prerokovaním označeného protokolu nebol dôvod na vyrubenie dane, keďže daňová kontrola bola ukončená s výsledkom 0. Na základe týchto výsledkov daňovej kontroly, správca dane vydal dňa 10. júla 2007 rozhodnutie č. 631/230/44861/07/Dr, ktorým žalobcovi za zdaňovacie obdobie roku 2001 vyčíslil stratu z podnikateľskej činnosti v celkovej sume 1.753.272 Sk, ktorá suma sa neodlišovala od sumy straty uvedenej v daňovom priznaní za zdaňovacie obdobie roku 2001. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňom 01. augusta 2007.

Podľa zistenia najvyššieho súdu vyrubovacie konanie v nadväznosti na daňovú kontrolu bolo teda ukončené právoplatným rozhodnutím. Žiadne ďalšie konanie v lehote 5-tich rokov podľa § 45 ods. 1 zákona o správe daní od konca roka, v ktorom vznikla daňová povinnosť nezačalo a nezačala ani žiadna iná daňová kontrola a teda právo vyrubiť daň alebo rozdiel dane zaniklo 31. decembra 2007.

Pokiaľ krajský súd dôvodil tým, že v roku 2007 bola u žalobcu vykonaná daňová kontrola na daň z príjmov fyzických osôb a o výsledku zistenia z nej bol dňa 20. mája 2007 vypracovaný protokol, ktorý bol so žalobcom prerokovaný dňa 04. júla 2007, kedy mu bol i doručený a toto doručenie protokolu sa v zmysle § 45 ods. 2 zákona o správe daní považuje za úkon smerujúci k vyrubeniu dane (pričom zákon nevyžaduje aj zistenie porušenia daňových predpisov), v dôsledku čoho začala od 01. januára 2008 plynúť znova päťročná lehota na vyrubenie dane, ktorá uplynie dňom 31. decembra 2012, krajský súd opomenul skutočnosť, že po doručení protokolu (04. júla 2007) začala plynúť lehota na vyrubenie dane podľa § 44 ods. 6 zákona o správe daní do 15. dňa od skončenia daňovej kontroly (§ 15

ods. 13 zákona o správe daní), čo v danom prípade aj nastalo, pričom, a to uvádza aj krajský súd, že z protokolu zo dňa 20. mája 2007 vyplýva, že kontrolou neboli zistené porušenia zákona č. 366/1999 Z. z. o daniach z príjmov. Ak bol teda protokol doručený a prerokovaný dňa 04. júla 2007 tým úkonom na vyrubenie dane, na základe ktorého bolo vydané rozhodnutie zo dňa č. 631/230/44861/07/Dr zo dňa 10. júla 2007 o vyčíslení straty z podnikateľskej činnosti za zdaňovacie obdobie roka 2001, ktoré sa stalo právoplatným dňa 01. augusta 2007, niet právneho dôvodu, aby bol ten istý protokol súčasne aj úkonom na vyrubenie dane kedykoľvek aj v budúcnosti (po 31. decembra 2007), pretože sa už stal (na základe zistení z neho vyplývajúcich) podkladom pre vydanie rozhodnutia o vyčíslení straty z podnikateľskej činnosti, a tým bol zmysel a účel daňovej kontroly ako aj sledovaný cieľ naplnený (zistenie skutočností pre vyrubenie dane).

Doručenie protokolu, ako úkonu považovaného podľa § 15 ods. 13 zákona o správe daní za úkon smerujúci na vyrubenie dane bolo konzumované v následnom vyrubovacom konaní vydaním právoplatného rozhodnutia. Už len formálna existencia doručenia protokolu dňa 04. júla 2007, ako úkonu smerujúceho k vyrubeniu dane, potom ako bolo následne rozhodnuté o vyčíslení straty z podnikateľskej činnosti žalobcu za zdaňovacie obdobie roka 2001 rozhodnutím zo dňa 10. júla 2007, sama osebe nie je podľa názoru najvyššieho súdu už spôsobilá vyvolať nové plynutie lehoty na vyrubenie dane od 01. januára 2008 na obdobie ďalších 5 rokov.

Podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky aj ustanovenie § 45 ods. 2 zákona o správe daní treba vykladať tak, aby sa postupom príslušného orgánu pri posudzovaní podmienok nového plynutia lehoty na vyrubenie dane neporušil princíp právnej istoty (čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) tým viac, že doručenie a prejednanie protokolu, ako úkonu smerujúceho k vyrubeniu dane nevyústilo ani do vydania dodatočného platobného výmeru, ale naopak potvrdilo vecnú správnosť daňového priznania. Uvedená skutočnosť je dostatočným dôvodom pre opodstatnenosť tvrdenia žalobcu o právnej istote, ktorá z doručeného a prerokovaného protokolu dňa 04. júla 2007 a následného rozhodnutia zo dňa 10. júla 2007 vyplývala.

Pri výklade žalovaného ako aj krajského súdu, by jeden úkon smerujúci na vyrubenie dane pred uplynutím prvej päťročnej lehoty na vyrubenie dane postačoval na to, aby začala

plynúť nová lehota na vyrubenie dane, umožňujúca vydanie ďalšieho alebo ďalších rozhodnutí po opakovanej daňovej kontrole, a to bez ohľadu na v poradí prvý výsledok daňovej kontroly a nadväzujúce prvé rozhodnutie vydané vo vyrubovacom konaní pred ukončením päťročnej lehoty. To by v praxi znamenalo, že u každého daňového subjektu, aj keď výsledok daňovej kontroly nebol dôvodom na vydanie dodatočného platobného výmeru, sa automaticky začne nová lehota na vyrubenie dane alebo rozdielu dane kedykoľvek v ďalšom 5 ročnom období len preto, že bol „doručený“ prvý protokol o výsledku daňovej kontroly.

V danom prípade opakovaná daňová kontrola bola vykonaná až v roku 2010 a dodatočný platobný výmer, ktorý je predmetom preskúmania v tomto konaní bol vydaný 10. novembra 2010 (protokol o opakovanej daňovej kontrole bol prerokovaný dňa 03. novembra 2010, doručený 04. októbra 2010). Podľa názoru najvyššieho súdu úkonom na vyrubenie dane rozhodnutím z 10. novembra 2010 v konaní sp. zn. 631/230/65025/10/Dr bolo doručenie protokolu dňa 04. októbra 2010 listom z 30. septembra 2010, čo je zjavne po uplynutí päťročnej lehoty na vyrubenie dane splatnej 31. marca 2002 a existencia doručenia protokolu č. 631/320/35044/2007/Bch,Ky zo dňa 29. mája 2007 vzhľadom na právoplatné rozhodnutie č. 631/230/44861/07/Dr zo dňa 10. júla 2007 je pre rozhodnutie z 10. novembra 2010 irelevantná.

Pokiaľ žalobca namietal dôvodnosť dodatočného platobného výmeru vzhľadom na zistenia daňovej kontroly v roku 2010, najvyšší súd považuje dôvody žaloby za relevantné z toho hľadiska, že podľa obsahu administratívneho spisu žalovaného daňová kontrola v spoločnosti KRIMSON, s. r. o., bola vykonaná v roku 2002 až 2003. Žalovaný sa však nezaoberal zisteniami z tejto kontroly vo vzťahu k zisteniam vyplývajúcim z výsledku kontroly uskutočnenej v roku 2007 u žalobcu. Skutočnosť, že výsledky znaleckej expertízy z roku 2008 u podpisov na písomnostiach spoločnosti KRIMSON, s. r. o., nesvedčia pre vtedajšieho konateľa tejto spoločnosti, nie sú samé osebe dôvodom pre neuznanie daňových dokladov predložených žalobcom pre daň z príjmu fyzických osôb. Vo vzťahu k dôvodom neuznania faktúr spoločnosti KRIMSON, s. r. o., nebolo možné požadovať od žalobcu také dôkazy, na ktoré nemôže mať vplyv, pričom vo vzťahu k nim až orgány činné v trestnom konaní zistili skutočnosť spochybňujúce formálne náležitosti faktúr, ktorých sa mohol dopustiť len ich vystaviteľ. Za relevantné považuje najvyšší súd aj tvrdenie žalobcu,

že dodávku tovaru od uvedenej spoločnosti použil na výkon svojej podnikateľskej činnosti a bola riadne zaplatená a ani ďalšie speňaženie a navýšenie príjmovej časti žalobcu žalovaným spochybnené neboli, čím sa daňové orgány a ani krajský súd náležite nevysporiadali. Z uvedeného dôvodu najvyšší súd považuje skutkové zistenia, z ktorých vychádzali daňové orgány za nedostatočné na posúdenie veci popri dôvodoch uvedených vyššie (zánik práva na vyrubenie dane).

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto rozsudok Krajského súdu v Nitre podľa § 250ja ods. 3 veta prvá OSP zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného ako aj správneho orgánu prvého stupňa zrušil, nakoľko napadnuté rozhodnutie žalovaného ako aj rozhodnutie správcu dane vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 250j ods. 2 písm. a/ OSP) a vec vrátil na ďalšie konanie, v ktorom sú správne orgány povinné postupovať v zmysle zhora uvedeného právneho názoru najvyššieho súdu (§ 250ja ods. 4 OSP) a znova vo veci rozhodnúť tak, aby ich rozhodnutia zodpovedali zákonu.

O náhrade trov celého súdneho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP s poukazom na § 151 ods. 1, ods. 5 a ods. 8 OSP, v zmysle ich vyčíslenia v sume 760,66 eura, ktorá suma pozostáva z náhrady za zaplatený súdny poplatok 2 x 66 eura, z náhrady trov právneho zastúpenia za štyri úkony právnej služby (prevzatie a príprava vrátane prvej porady s klientom, spísanie žaloby, účasť na pojednávaní krajského súdu, podanie odvolania proti rozsudku krajského súdu všetky úkony vykonané v roku 2011) po 123,50 eura v zmysle vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, plus 4 krát režijný paušál po 7,41 eura, plus DPH 20 % v sume 104,72 eura. Náhradu trov celého konania je žalovaný povinný zaplatiť na účet advokátskej kancelárie Advokátska spoločnosť, s. r. o., so sídlom v Nových Zámkoch do troch dní v zmysle § 149 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

Vzhľadom k tomu, že zákonom č. 479/2009 Z. z. bolo s účinnosťou od 01. januára 2012 zrušené Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky so sídlom v Banskej Bystrici, ktorého pôsobnosť a právomoci na úseku správy daní a poplatkov prešli na novozriadené Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, podľa informácií poskytnutých Finančným riaditeľstvom Slovenskej republiky v Bratislave,

t. č. pre oblasť správy daní a poplatkov pôsobiace na adrese Lazovná ulica 63, Banská Bystrica, odvolací súd podľa § 107 ods. 4 OSP na strane žalovaného koná s vyššie uvedeným právnym nástupcom pôvodne uvádzaného žalovaného.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

P o u č e n i e : P r o t i t o m u t o r o z s u d k u n i e j e p r í p u s t n ý o p r a v n ý p r o s t r i e d o k .

V Bratislave 27. septembra 2012

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Slezáková